

מדוע סרב הרב להתישב על הכסא?

פעמים רבות, בהזדמנויות שונות, נראה היה בחוש, כיצד זהירותו של הרב שלא להכשל בהלכה, זכתה לאשור מן השמים...

המעשה הבא ארע במהלך בקורו של הרב ברוסיה הרחוקה. הרב, שכהן כרב הראשי לישראל, נסע על מנת להשתתף שם בטקס גדול ומכבד שנוערך מטעם השלטונות לכבודה של הקהלה היהודית.

כאשר נכנס הרב לאולם הכנסים, כבר ישבו הנוכחים במקומותיהם. בשלחן הכבוד ישבו רבני הקהלה, ואורחים חשובים נוספים.

הרב צעד לעבר מקומו, והביט בכסא שלפניו. הכסא היה רחב ומרפד, אך הרב לא התישב עליו. במחו צפה תשובה של אחד מרבני רוסיה, באחד מספרי השו"תים, שם כתב, כי רבני רוסיה היו נזהרים שלא לנסע עם עגלונים גויים, משום שהעגלונים הגויים היו מכינים את מושבי העגלות משעטנז, צמר ופשתים יחדיו...

באותה תשובה, זכר הרב, היה כתוב גם, כי בנסיעותיהם ברכבות, היו נזהרים רבני רוסיה שלא לשבת במחלקה הראשונה המרוחת, שם היו כסאות מרפדים, אלא במחלקה השלישית הצפופה, שם היו כסאות מעץ וללא רפוד, כדי להנצל מחשש שעטנז.

הרב חשש, כי גם הכסא הזה, המגש לפניו, נגוע בשעטנז...

"מדוע הרב אינו יושב?" תמהו כמה מן הנוכחים, "יש בעיה כל שהיא?"

הרב לא ענה. הוא נותר לעמד על מקומו בשתיקה.

ולפתע התקרב למקום, האחראי על כללי הטקס, גוי רוסי מגשם לבוש בקפידה ואזניה תקועה באזנו.

"מדוע הרבין אינו מתישב?! האם הוא חושש שהכסא אינו חזק מספיק?!" ובטרם היה ספק בידי הרב לענות לשאלה באמצעות המתרגמן, המשיך האחראי בדבריו: "אנו, ברוסיה, מחזקים את קצוות הרפוד של הכסאות שלנו בפשתן שזור בצמר, וזה מעניק יציבות וחסן לרפוד כלו!"

"מכך חששתי!" נענה הרב, ובפנותו אל הרבנים היושבים אמר: "עליכם לקום מיד! הכסאות שאתם יושבים עליהם – נגועים בשעטנז!"

וכך נעמדו כל הנוכחים, והמתינו בסבלנות, עד שהובאו עבורם כסאות ללא רפוד...